

Carrer dels Marquesos de Palmerola, 14

Sant Hipòlit de Voltregà

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Carrer dels Marquesos de Palmerola, 14
Emplaçament: Al tram inicial del carrer, sota les escales que porten a l'església parroquial
Alçada: 530m

Coordenades:

Latitud: 42.0155
Longitud: 2.23724
UTM Est (X): 436845
UTM Nord (Y): 4651779

Classificació

Número de fitxa: 08215 - 39
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Modern Popular
Segle: XVII
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Catàleg de béns protegits, POUM aprovat 5/6/2020
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: Ref. Cad.: 6920506DG3562S
Autoria de la fitxa: Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa: dl., 03/02/2020 - 01:00
Data de la darrera revisió: dt., 31/03/2026 - 11:19

Descripció

Edifici entre mitgeres de planta rectangular, amb terrassa posterior. Presenta una coberta de teula aràb de dos vessants, amb el carener paral·lel a la façana principal i un ràfec ceràmic sostingut amb una solera de llates i mènsules de fusta. Està distribuït en planta baixa i dos pisos, amb la façana principal orientada a tramuntana. La composició de la façana s'ordena a partir de tres eixos verticals, amb tres obertures per planta. La planta baixa presenta quatre portals rectangulars amb els emmarcaments arrebossats amb el mateix revestiment que cobreix la resta del parament. El de l'extrem de llevant trenca l'harmonia compositiva del parament, de la mateixa manera que la petita finestra situada a l'extrem de ponent. Al primer pis hi ha un finestral rectangular central, amb els brancals bastits amb carreus de pedra i la llinda plana monolítica. Té sortida a un balcó simple amb la barana de ferro treballat i la llosana de pedra motllurada. En origen, aquesta obertura es corresponia amb una finestra simple que fou transformada. A banda i banda hi ha dues finestres rectangulars emmarcades amb carreus de pedra, les llindes planes monolítiques i els ampits motllurats. La de l'extrem de ponent està gravada amb l'any 1628 i una creu llatina central, la qual aprofita la motllura apuntada de l'intradós de l'obertura com a calvari. A la segona planta es repeteix aquest mateix esquema, tot i que de menors dimensions i amb els emmarcaments dels finestrals arrebossats. La façana presenta un revestiment arrebossat i pintat amb un to groguenc i un sòcol de les mateixes característiques de color marró fosc. De la façana posterior destaca la galeria d'arcs rebaixats situada a la segona planta, oberta a l'exterior i amb les impostes motllurades.

Observacions:

Altres noms relacionats amb l'edifici: can Ballester, can Reus, cal Cafeter, can Mílio.

Història

Segons la documentació consultada, hi ha constància de l'edifici des de mitjans del segle XIX (apareix grafiat en un plànol datat l'any 1863, en relació a un expedient de reclamació d'agravi que està dipositat a l'Arxiu de la Corona d'Aragó). Des de mitjans del segle XX, la casa es coneix com a can Ballester que era el cognom dels seus residents. En Josep Ballester i Vinyeta tenia l'ofici de pintor i decorador, i alhora tocava amb la cobla-orquestra Els Angelets, i durant un temps també amb l'orquestrina Fòlies Jazz. Aquest personatge també era conegut com en Reus ja que l'avi de la família, en Ramon Ballester, va portar el cafè de can Reus durant força temps (aquest cafè, actualment desaparegut, estava situat al carrer de Mossèn Jacint Verdaguer, en el mateix solar que actualment ocupa la biblioteca Marquès de Remisa). Aquest fet va provocar que l'edifici que ens ocupa també fos anomenat can Reus o cal Cafeter. Posteriorment, en Pepet Font i Niubó va tenir una barberia en aquest mateix edifici. Aquest personatge era conegut com el Barber de sota missa. Finalment, pels voltants dels anys 60, l'edifici fou conegut com a can Mílio en referència a l'Emílio Cirera, procedent de Torelló. Tenia una botiga de llegums cuits i cafè mòlt, motiu pel qual també l'anomenaven cal Cafeter. La transformació de la finestra de la primera planta és fruit d'una reforma duta a terme durant el segle XIX. Les obertures de planta baixa, per contra, van ser reformades durant el segle XX.

Bibliografia

ANGLADA I ARBOIX, Emília (2008). Noms propis del Voltreganès. Vic: Eumo Editorial, Centre d'Estudis del Voltreganès, p. 31, 32, 37, 84. SERVEIS TÈCNICS MUNICIPALS (2019). "Catàleg de béns a protegir". Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Sant Hipòlit de Voltregà. Document per a l'aprovació

